

DOTEK

Informace pro farnost Vlašim

Květen 2019

Náklady na vydání 8 Kč

**„Každá milost, kterou uděluje král, prochází branou jeho paláce;
každá milost, kterou uděluje Bůh, prochází rukama Panny Marie.“**

Sv. Bernard

A co já s tím?

Marie Magdalská a druhá Marie se přišly podívat se na hrob. Anděl Páně k nim promluvil: „Nebojte se. Vím, že hledáte Ježíše ukřižovaného. Není tady. Byl vzkříšen, jak řekl...” (srov. Mt 28,1–10)

Co já s tím, že Kristus byl vzkříšen?

O Velikonocích opět, jako už tolikrát, slyšíme slova o konci Ježíšova pozemského života. Ukřižování, vzkříšení, prázdný hrob... Ano, víme, že Kristus vstal, přemohl smrt, snad i tu naši... Ale co my s tím tady a teď?

Naše životní zkušenost je jiná: zlo má navrch

V našem životě jsme možná spíše konfrontováni s tím, jak má zlo navrch. Lidská sebestřednost hloubí propasti. Závist, hněv a neporozumění staví zdi. Možná si říkáme, že spolehnout se můžeme tak akorát sami na sebe a v zoufalství občas zkoušíme různé zaručené cesty ke štěstí, jaké slibuje tenhle svět.

Bůh může vstoupit do hrobů našich vztahů a životů

Dnes se nám však opět staví před oči prázdný hrob jako svědectví o tom, že Bůh zvítězil. Stejně tak jeho nekonečná moc může vstoupit i do našich zraněných životů, hrobů našich vztahů, možná i naší víry. Při pohledu na Ježíše se naše hroby mohou paradoxně stát místem naděje. Ježíš má moc zvítězit na mých temných místech, má moc provést mě životem i smrtí ke vzkříšení!

Ježíši, věřím, že stále chceš projevovat svou moc i nad mým životem,
že chceš otevírat i moje hroby, vstupovat i se svou mocí a vést mě k životu.
Dotkni se mě, dej mi zakusit svou blízkost,
dej mi pochopit tvou lásku,
oživuj a proměňuj mě!

Zmatek Bílé soboty prožila řada světců

Zážitek Boží nepřítomnosti má v životě křesťana velkou váhu. Od soumraku Velkého pátku do svítání o Velikonoční neděli Bůh nechal celé stvoření ve stavu zmatku a čirého zoufalství.

Víme úplně jistě, že rodina a celé Ježíšovo okolí bylo zděšené. Jan píše, že „se učedníci kvůli strachu z židovských představených sešli za zavřenými dveřmi“ (20,19), a v apokryfním Petrově evangeliu čteme, že se úřady aktivně snažily Kristovy následovníky pochyťat. Učedníci se báli, a kromě toho pocítovali hluboký zmatek.

Byli snad celé ty tři roky tak krutě klamáni? Nebyl Ježíš nějaký pouhým prorokem, a ne Kristem? A co všechny ty zázraky, všechny ty důkazy? Nepředpověděl snad něco takového? Ale Bůh by přece nedopustil, aby byl Jeho Syn ukřižován!

Sám Kristus na kříži svědčí o tom, co znamená „když Bůh mlčí“

„Bílou sobotu“ prožila řada nejvýznamnějších světců v historii, počínaje sv. Janem od Kříže a konče Matkou Terezou. Matka Tereza zemřela v Kalkatě ve věku 87 let. Po její smrti byly shromážděny její zápisky a mnozí lidé byli jejími slovy šokováni. Tato řeholnice a laureátka Nobelovy ceny za mír v sobě nosila vnitřní boje a zmatky, i když navenek její víra působila tak neochvějně. Například víme, že v roce 1958 Matka Tereza napsala: „Můj úsměv je jako velký plášť, který zakrývá celou řadu bolestí... [Lidé] si myslí, že moje víra, moje naděje a moje láska přetékají a že mé srdce je plné důvěrného vztahu s Bohem a propojení s Jeho vůlí. Kdyby tušili, jak je to doopravdy. Jeden kněz to komentoval slovy, že pochybnosti Matky Terezy jsou „procesem očištění“, a dodal, že se jedná o součást svatosti. Tento argument odráží dlouhou křesťanskou tradici, která považuje zážitek Boží nepřítomnosti ne za nepřítele víry, ale spíše jako samotnou podstatu hlubší víry a důvěrnějšího vztahu.

Zkušení duchovní učitelé nazývají Boha „absconditus Deus“, což doslova znamená Bůh, který je skrytý. Základem všeho je okamžik, kdy sám Kristus byl na kříži opuštěn, okamžik, který vydává hluboké svědectví o tom, co to znamená „když Bůh mlčí“. Tim Chester přiznává: „Chceme, aby Bůh na naše modlitby odpovídal mocným způsobem, ale na kříži skrze víru poznáváme, že Bůh je přítomen ve slabosti... Ticho zůstává tichem, ale na kříži vidíme skrytého Boha, který je v tom utrpení s námi.“

Co se četlo den po smrti Ježíše v židovských synagogách?

Zajímalo by mě, jestli učedníci šli tu Bílou sobotu do synagogy. Ranní bohoslužbu o sabatu nejspíš ještě nikdy nevynechali a je známou skutečností, že rutinní činnosti jsou pro člověka, který je v šoku, ještě důležitější. Takže pokud Ježíšovi následovníci na té bohoslužbě byli, je fascinující zamyslet se nad tím, jaké oddíly Písma asi slyšeli a jaké modlitby se modlili. Byl to velký sabat v období slavení svátku Pesach, takže to není úplně jisté – ale docela pravděpodobné je, že v den, kdy Ježíš ležel mrtev v hrobě, se v izraelských synagogách četl příběh Exodu. Pokud to tak bylo, zármutek těch, kdo věřili v Ježíše, musel být nesnesitelný. Představte si, jak tam sedí. Není to ani 24 hodin, co Ježíš proléval krev a zemřel. K tomu poslouchají o krvi beránka na veřejích a o nářku Egyptanů nad smrtí svých prvorozených synů. Bílá sobota nebyl konec, ale učedníci to nevěděli...

S odstupem času víme, že Bílá sobota nebyla konec světa. Byla to proluka mezi dvěma světy – den na samém pokraji začátku. My dnes již žijeme s vědomím Velikonoční neděle, a tak můžeme své Bílé soboty snášet s určitou dávkou optimismu, který si učedníci ten den nemohli dovolit. Bůh může mlčet, ale víme, že promluví. Řada našich modliteb zůstane bez odpovědi, ale ne na dlouho. Možná budeme i umírat, ale o naší Bílé sobotě máme velmi dobrý důvod věřit v nedělní zmrtvýchvstání. Ano, když zažíváme podobné chvíle pochybností a zoufalství, můžeme si být jisti, že vzkříšení je na cestě. Zkušenost Boží nepřítomnosti má v životě křesťana velkou váhu, a proto bychom se z ní neměli snažit co nejrychleji utéct.

Spolu s Lazarem a Marií Magdalénou se můžeme ohlédnout a s vděčností vzpomenout na všechno, co pro nás Ježíš už udělal, i když nevíme, kde právě teď je. Ale na rozdíl od nich můžeme vyhlížet budoucnost s reálnou nadějí, že neděle se blíží a to nejlepší teprve přijde.

Příběh Velikonoc – velikonoční jítro

Velikonoční jítro.

Ze svého lůžka viděla Marie okno v temné světnici jen jako šedivý čtverec. Tím oknem bylo nyní slyšet první zakokrhání kohouta a napovědělo jí, že už svítá. Málo spala. Ted' se rychle oblékla a vyběhla do liduprázdné ulice s těžkým košem koření v ruce.

Ulice nebyla úplně prázdná. Jiná Marie, Marie z Magdaly, už na ni

čekala jako mlhavý stín u dveří. Spolu se vydaly do Josefovy zahrady, aby dokončily poslední přípravy pro Ježíšův pohřeb, které musely kvůli sobotě přerušit. V době, kdy došly k městské bráně, už na obzoru svítalo. Nikoho nepotkaly a to jim dělalo starost, protože si vzpomněly na veliký balvan u vchodu do hrobky. Potřebovaly silné muže, kteří by ho odvalili. Koho najdou tak časné?

Prošly bránou města a octly se v Josefově zahradě. Ukázal se první paprsek slunce a z toho poznaly, že už je opravdu den – podle jejich počítání třetí den od té doby, co byl Ježíš usmrcen. A považte! Naproti nim zela černá díra otevřený vchod do hrobky! Nebyl uzavřen balvanem, jak ho tu nechali.

Dvě ženy hleděly na sebe s vytřeštěnýma očima. Zmocnila se jich úzkost, leknutí. Po chvíli váhání se rozhodly vejít do hrobky. Ležela tam lněná plátina a složená rouška, do které byla ovinuta Ježíšova hlava. Ale jinak byl hrob prázdný. Tělo bylo pryč.

Později se dověděly, že mnohem časněji, dokud ještě spaly, přišel Pánův anděl z nebe k hrobu, kam Ježíše pochovali. Země se otřásla, anděl odvalil kámen a posadil se na něj. Pečeť byla zlomena, hlídkující vojáci se třáslí strachem. Nejdříve klesli k zemi jako mrtví. Potom si zakryli oči, protože je oslepovala zář anděla. Pak před ním jednoduše utekli do města.

Anděl tam ještě byl, když přišly ženy. Spatřily jej, mladého muže v bílých šatech, se zářící tváří, skoro hned, když zjistily, že je hrob prázdný.

„Nebojte se,“ řekl anděl. „Vím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde – vstal, jak řekl. Vzpomeňte si, co vám pověděl, když byl ještě v Galileji – že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí a ukřižován a že musí vstát třetího dne.“

Ženy si vzpomněly, že je to tak, jak říká anděl.

„Rychle jděte,“ pokračoval vlídně anděl, „a povězte jeho učedníkům, že vstal z mrtvých. Jde před vámi do Galileje. Tam ho uvidíte.“

Ženy se obrátily, napůl s radostí, napůl se strachem, a běžely, seč mohly, do Jeruzaléma, aby sdělily Petrovi a ostatním nejúžasnější zprávu, jakou si mohly představit.

Andělova slova jim ještě zněla v uších, když spěchaly domů za tohoto velikonočního úsvitu. „Není zde – vstal, vstal, vstal – jak předpověděl.“

(Podle evangelia sv. Matouše, kap. 28, sv. Marka, kap. 16, sv. Lukáše, kap. 24, sv. Jana, kap. 20)

Převzato z knih: Komixová Bible a Příběhy o Pánu Ježíši

Křesťanská modlitba se obrací i k Marii

Křesťanská modlitba se obrací k Bohu, ale i k těm, kteří u Boha už přebývají – ke svatým. Mezi těmi, ke kterým se obrací křesťanská modlitba, zaujímá mimořádné postavení Maria, Matka Páně. Není prostě jen největší ze světců, nýbrž je jediná a jedinečná. To, co všechno o ní bylo napsáno, jde do nedozírna. Mnohé z toho je velmi výstižné, pravdivé a vyvěrá z nejryzejších zdrojů křesťanské víry, ale mnohé z toho lze pochválit méně, nebo vůbec (ne). Musíme se tedy snažit, abychom mezi tím uměli jasně rozlišovat.

Mariina důstojnost a postavení spočívá v tom, že je Matkou Vykupitele, Bohočlověka Ježíše Krista. Tím, že se stala jeho matkou, stala se křesťankou. Tím, že žila pro své dítě, dorostla do zralosti křesťanského života. Ona spoluprožívala jeho život. Následovala ho až pod kříž, plná víry. Syn Boží se stal v Marii člověkem, čímž vstoupila do nejtěsnějšího vztahu k Bohu. Když Maria po odchodu svého syna žila u Jana, jistě ji věřící vyhledávali a tázali se

na Ježíše, vždyť byla jediná, která mohla svědčit o třiceti letech jeho života. I na ni sestoupil Duch svatý a naučil ji chápat tajemství tohoto života. Nelze si představit, že by k ní lidé nepřicházeli se svými starostmi a nesvěřovali se do její modlitby. Vždyť viděli, jak hluboce byla spojena se svým Synem; jistě jí mnozí říkali: „Vzpomeň si na mne ve své modlitbě“. A tak to zůstalo i nadále. Co vede věřícího k Marii, nelze vypovědět několika slovy. Zvláště zřetelně se projevuje hledání její pomoci. Maria je „Potěšení zarmoucených“, „Pomocnice křesťanů“, „Matka dobré rady“. Maria je vyvolená, blízká Bohu; ale ne jako bohyně, která žije v blaženosti své povznesenosti, nýbrž vším, čím je, je z milosti Kristovy. Křesťan si může být jistý její láskou. To znamená, že člověk může do její lásky přinést veškerou svou bídu, i tu zcela skrytou a němou, což je zcela nedocenitelné. Proto k ní trpící (a potřební) neustále vysílají své prosby, aby pomohla. Maria ale nepomáhá svou vlastní mocí, protože ani ona, ani světci nejsou nějakými pobočnými instancemi vedle Boha, které by působily z vlastní vůle a moci, oni za nás (u Boha jen) prosí.

Modlitba růžence v sobě obsahuje stále se opakující volání po Mariině přímě; zahrnuje v sobě všechnu bídu doléhající na člověka a obsahuje rozjímání a přemítání o jejím životě, který byl naplněný Bohem. Toto rozjímání je zaměřeno na život Kristův.

Mariánská úcta je tedy křesťansky oprávněná a správná; nebyla to dobrá chvíle, když se někteří domnívali, že kvůli pravé úctě k Bohu je třeba přerušit spojení s Kristovou Matkou. K tomu ale nedošlo náhodou. Člověk má totiž sklon přeceňovat to, co miluje. Tak se do vztahu k Panně Marii dostalo leccos přehnaného a blouznivého. K tomu přistupovaly vlivy legend, lidová touha obklopit milované postavy mimořádnými jevy a vyplnit jejich život zázračnými událostmi. Dále sentimentalita, sklon k nasládlosti a změkčilosti. Toto všechno napáchalo v oblasti mariánské úcty hodně zla. Nelze se tedy divit tomu, že se proti tomu zvedla kritika všeho druhu, oprávněná i neoprávněná, a že leckteří opravdoví lidé nenacházejí k Marii cestu. Chtějí se vymanit z přepjatostí a pokřivenin, nedokáží však rozlišovat, a proto odhazují vše. To je ale veliká ztráta, protože dějiny křesťanské zbožnosti ukazují, jak dokonale je propojena pravá mariánská úcta s bdělým smyslem pro křesťanskou pravdu.

Z knihy R. Guardiniho: O modlitbě

Jak být s lidmi, jež sužuje bolest

Maria zůstala s Ježíšem u kříže, i když ostatní utekli. Je nutné se naučit, jak být nablízku utrpení, jak zvládat situace, kdy přijde bolest. Je potřeba objevit soucit. Být soucitný znamená kráčet s těmi, jež sužuje bolest, rozumět jim a těšit je, a především je milovat a zůstat s nimi...

Je nutné se naučit, jak být nablízku utrpení, jak zvládat situace, kdy přijde bolest. Je potřeba objevit soucit. Ježíš staví soucitné jednání do středu nového života, který nám přišel dát: „Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! Nesudte a nebudete souzeni, nezavrhujte, a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno“ (Lk 6,36–37).

Být soucitný znamená kráčet s těmi, jež sužuje bolest, rozumět jim a těšit je, a především je milovat a zůstat s nimi tak, jako Maria zůstala s Ježíšem u paty kříže (srov. Jan 19). Měla v sobě sílu lásky, která jí umožnila, aby zůstala i tehdy, když ostatní utekli.

Když se nic nedá dělat, je třeba nedělat... nic

Maria stojí pod křížem a je nablízku svému synu. Nedělá vůbec nic a ani pro něj nemůže nic udělat. Jen tam je a stojí mu nablízku. Hledí na něj. Prožívá jeho agónii, ale zároveň ho svými očima povzbuzuje a posiluje.

Maria neupadá do smutku, nestahuje se sama do sebe. Je tam a podporuje Ježíše až do úplného konce. Společně prožívají tajemství vykoupení. Ježíšova slabost a zranitelnost ji nepohoršují.

Maria nás učí, že když jsme v přítomnosti dítěte nebo dospělého, který je naprosto zlomený a plný mučivé úzkosti, člověka, pro kterého, zdá se, nemůžeme nic udělat, je důležité zůstat mu nablízku, být s ním. Svou přítomností, vřelou a láskyplnou přítomností, můžeme takovému člověku dodat sílu a pokoj, můžeme mu pomoci, aby vytrval.

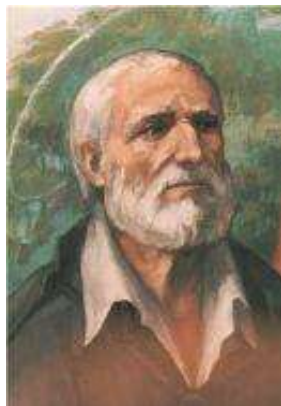
Podle knihy Jean Vanier, Krása lidskosti

Svátky v březnu

Sv. Filip Neri – veselý svatý

Narodil se 21. 7. 1515 ve Florencii, matka mu brzy zemřela a otec notář se znovu oženil. Rodinné prostředí však bylo velmi dobré a přispívalo k rozvíjení cenných Filipových charakterových vlastností. Projevoval neobyčejnou dobrotu srdce, byl čilý a bystrý. Základní vzdělání získal u dominikánů.

V 17 letech odešel ke strýci obchodníkovi, kterému pomáhal a měl se stát i jeho dědicem, jenže obchod ho nezajímal. Asi po dvou letech se rozloučil se strýcem a odešel do Říma, kde vystudoval filozofii a teologii.

V Římě zatoužil po opravdovém následování rad evangelia a žil i hodně asketicky, zvláště co se týče postu. Spával jen krátce, a to na holé podlaze. Nedá se říci, že by si připouštěl starosti o zítřek, žil především přítomnost. Když mohl, stavoval se v římských svatyních a katakombách, kde se vroucně modlil. Ve dne studoval a učil své svěřence. Hovořil-li s druhými lidmi, býval otevřený, rád žertoval i ochotně pomáhal, kde bylo třeba. Od 21 let se také začal angažovat jako asistent u poutníků. Po třech letech studií cítil, že věda svádí k pýše, proto se rozhodl působit jen jako křesťanský laik a přivádět k Bohu druhé. Místo učeností chtěl církvi sloužit účinnou láskou, jak se k tomu před křížem rozhodl.

Ve svých 23 letech, r. 1538, začal s horlivostí pečovat o nemocné. Docházel za nimi do nemocnic i domů, čistil jim byty, vyžebraval pro ně pokrm, těšil je a napomínal k trpělivosti. Také jim poskytoval duchovní pomoc a s nimi se modlil. Navíc se zabýval i opuštěnými a zanedbanými toulajícími se dětmi. S dětmi býval dítětem, aby je vedl k Bohu. Chudým dívkám sháněl službu v rodinách, poutníky vodil do slušných pohostinství. Mezi Římany měl dobrou pověst a viděli v něm vzor. S horlivostí také mluvil na veřejných prostranstvích o Bohu. Ignác z Loyoly, jenž byl tehdy v Římě, ho přirovnával ke zvonu na věži, který je mimo chrám a zve lidi k Bohu.

S dalšími zbožnými muži založil bratrstvo Nejsvětější Trojice s úkolem pečovat o poutníky. Poměrně brzy zbudoval rozsáhlý poutnický dům, v němž členové přijímali poutníky a pečovali o ně. V sousedním domě chudým

poutnicím posluhovaly paní a dívky. Filipova pomoc byla tak vynikající, že ve Svatém roce 1550 bylo bratrstvo vzorem i pro jiné pomocné organizace.

V dalším roce, ve 36 letech, se Filip na naléhání svého zpovědníka stal knězem. Od té doby hodně času trávil i ve zpovědnici a obrácené hříšníky utvrzoval v dobrém. Úzkostlivé duši dovedl dokázat, že cítí-li se hříšná, přijde do nebe, neboť Kristus byl ukřižován za hříšníky, nikoli za spravedlivé.

O tři roky později vznikla kolem něho komunita při kostele San Girolamo della Carità, do které se zapojili i kněží a mnozí jeho přátelé. Filip dal vznik oratoriu s programem sloužit Bohu s radostí, v němž byl prostor nejen pro modlitby, ale jednalo se o originální instituci s náboženským i kulturním programem. Přístup tam měli všichni, šlechtici i prostí lidé, duchovní osoby, dělníci i umělci, zbožní lidé i zvědavci. Kdokoliv chtěl, mohl přijít a kdykoliv odejít. Program, který v oratoriu probíhal, sloužil k náboženskému prohloubení, poučení i k osvěžení.

Četlo se tam z vybraných knih, ať už životopisů světců, z dějin církve, z duchovní naučné literatury, vždy po menších částech, za kterými následovaly připomínky přítomných. Tento způsob poskytoval větší užitek a učil i vyjadřovat se. Také se zpívalo, později i s hudbou. Bylo pamatováno též na potřebný pohyb, a tak s oratoriány chodíval Filip do přírody, kde se hrávaly hry. Některé procházky byly spojeny s návštěvou kostela nebo občerstvením. Filip uměl být veselý a druhé k veselosti nabádal, ovšem s připomínkou, aby nehřešili. Věděl, že jen čisté duše jsou schopny nevinné radosti, pramenící z Boha. Dokazoval, že veselost není překážkou svatosti. Také proto se mu přezdívalo „Veselý svatý“, ale říkalo se mu i „Pippo bono“ – „dobrý Filip“.

Členové oratoria se střídali ve službě nemocným. Oratorium se časem rozdělilo na kněžské a sekulární skupiny. První byla zaměřena na úkoly ve službě církve. Filip často opakoval svým spolubratrům: „Naše jediná regule je láska.“

Navazoval přátelství s významnými osobami, ale živě se zajímal i o prosté lidi a chlapce, které uměl pobavit i poučit. Měl také dar rozeznávat, co církvi prospěje. Podle toho jednal a radil i papežům. Přitom byl velmi pokorným, a ač byl obecně považován za světce, sám se považoval za hříšníka. Odmítal pocty a modlíval se: „Pane, drž Filipa, nebo tě Filip zradí.“

Všestrannou činností získal dosti přátel i nepřátel, kteří ho chtěli znemožnit, ale Filip se obdivuhodně vypořádal se vším příkořím. Měl také mystické zážitky. Největší jeho láskou byla eucharistie. Při mši svaté zůstával někdy ve vytržení stát jako socha velmi dlouho s ozářenou tváří. Horoucně miloval Pannu Marii.

Několikrát mu prý byla nabízena kardinálská hodnost, ale nepřijal ji. Přijal však správu kostela San Giovanni dei Fiorentini, kde vznikla skupina oratoriánských kněží.

V roce 1575 se Kongregaci Oratoře dostalo papežského schválení a Řehoř XIII. dal oratoriánům kostel Santa Maria Valicella. Ten přestavěli na podstatně větší i s velkou oratoří. Filip tam prožil svá poslední léta. Často býval nemocen a čtyřikrát zaopatřen svátostmi nemocných. Na svátek Božího Těla 26. 5. 1595 se naposled vyzpovídal, odsloužil i mši svatou, nechal si číst z Bernardina Sienského a ve večerních hodinách zemřel ve věku 80 let.

Blahořečen byl asi v roce 1600 a kanonizován v roce 1622 Řehořem XV. Jeho ostatky jsou od blahořečení uloženy v jím přebudovaném mariánském kostele „Chiesa Nuova“ na hlavní ulici Viktora Emanuela.

Modlitba

Sv. Filip nás vybízí ke dvěma jakoby protichůdným věcem: žít s radostí, a přitom s vědomím, že můžeme být náhle odvoláni na věčnost. Znamená to radovat se před Boží tváří už na zemi, ale to je možné jen s čistým srdcem.

„Bože, Ty v každé době posíláš svým služebníkům svého svatého Ducha, aby je naplňoval láskou a vedl ke svatosti; naplň i naše srdce radostnou zbožností, jaká vyzařovala ze svatého Filipa. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.“

(ze závěrečné modlitby breviáře)

Svatost nespočívá v tom, že nemáme chyby. Tkví ve vědomí, že nic nedokážeme bez Ježíše a že on ve své dobrotivosti je připraven přispět nám ku pomoci, kdykoliv k němu zavoláme „Bože, přispěj mi na pomoc...“ (Žl 30,11).

Ze života farnosti

Farní tábor Dítě z Betcchi

Termín: 18.–25.8.2019

Pro děti od 9 do 18 let

Cena 2000 Kč, sourozenecká sleva 200 Kč.

Místo: Klokoty

Přihláška online nebo u Kateřiny Follerové, tel. 732 788 456,

e-mail: kate.foller@gmail.com

Farní minitábor V hlavě

Termín: 26.–30. 8. 2019

Pro děti od 5 do 9 let

Cena 1000 Kč

Místo: Křivsoudov

Přihláška online nebo u Nikči Jiráskové, tel. 732 257 130,

e-mail: nicoljiraskova@gmail.com

Duchovní pevnost v Notre-Dame varuje

Způsob, jakým požár a katastrofa katedrály v Notre-Dame zahýbal světovým děním, ukazuje, že katedrála je symbol, který oslovuje i dnešní společnost. Jako čtenář Viktora Huga mám s katedrálou Matky Boží v Paříži celoživotní kontakt, sám jsem v této katedrále v roce 2016 sloužil mši při oslavách výročí 800 let dominikánského řádu v zástupu za nemocného kardinála Vingt-Troise.

Každý kněz je spojen se svým kostelem, pro biskupa se pak jeho mateřským kostelem stává katedrála. Její název pochází od sedadla, kterému se říká katedra. Odkazuje k Mojžíšovu stolci, který se objevuje v synagogách a vede nejenom k duchovnímu projevu, jako je modlitba, ale také k nauce věřících. Křesťanská katedra vystupuje do popředí v době po Milánském ediktu

v bazilice sv. Ambrože a později se široce uplatňuje v celém křesťanském světě jako jeden z principů středověké společnosti, vystavěné na ideálu víry a cti.

Francie má trochu jiné dějiny než naše země, má tedy více katedrál se státoporným významem – korunovační katedrálu v Remeši, pohřební katedrálu francouzských králů v Saint-Denis či katedrály primasů původně samostatných francouzských států, jako třeba v Lyonu. Katedrála Notre-Dame je symbolem především novodobé Francie, byla v ní rehabilitována Johanka z Arku, byl v ní korunován Bonaparte Napoleon, kázal v ní slavný dominikán Dominique Henri Lacordaire, byly z ní vypravovány pohřby francouzských prezidentů Charlese de Gaulla a Francoise Mitterranda. Pohřeb posledně jmenovaného vedl rodák ze Slezska, kardinál Aron Jean-Marie Lustiger, při jehož kázání na svatodušní svátky v roce 1988 zazněla omluva Československu za Mnichovskou dohodu a který se aktivně podílel na zorganizování proslulé snídaně prezidenta Mitterranda s českými disidenty.

Požár katedrály Notre-Dame, kde se uchovávala relikvie Kristovy trnové koruny nebo bílý oděv svatého Ludvíka, nám připomínají úpravu korunovace králů, která dává do popředí relikvii Kristovy koruny, symbolicky s odkazem na Krista, který nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil. Proto se remešský arcibiskup při korunovaci ptal postupně duchovenstva, šlechty a lidu, zda s korunovací souhlasí. Heslo „rovnost, volnost, bratrství“ tak prochází francouzskou historií daleko dříve, než bylo zneužito Jakobíny k ospravedlnění jejich teroru. Podobně se v naší Svatováclavské koruně nachází trn z Kristovy koruny, který měl našim panovníkům zdůraznit, že jeho vláda znamená službu – jak v duchovním a politickém, tak i v sociálním rozměru.

Projev naší solidarity s katedrálou v Notre-Dame a vyhlášení sbírky na pomoc obnově tomuto jedinečnému objektu není jen pouhé gesto, ale také projev hluboké vděčnosti této duchovní pevnosti, která spoluvytvářela to, co nazýváme západní civilizací, a která do značné míry ovlivnila i směřování našich zemí. Katedrála sv. Víta v Praze totiž za svůj půdorys částečně vděčí i Francii a francouzským znalostem stavby středověkých katedrál, protože císař Karel IV. si vybral jako stavitele naší katedrály Matyáše z Arrasu, tedy města, ve kterém se nacházela katedrála, která měla být vzorem gotického katedrálního umění. Ovšem po Velké francouzské revoluci z ní nezůstal kamen na kameni. Podobný osud měl potkat i katedrálu v Notre-Dame, ale

Napoleon Bonaparte se nakonec po období krvavé jakobínské diktatury rozhodl katedrálu Notre-Dame obnovit a nově vysvětit.

Nyní ve zničeném interiéru katedrály Notre-Dame září pozlacený novogotický kříž, pocházející z doby Napoleona III. Vidíme logo křesťanství, symbol západní křesťanské civilizace a trochu si říkám, zda v tomto případě nevidíme i jakousi naléhavou výzvu, abychom z našeho života neodstraňovali kříže, jako to svého času udělala společnost Lidl ve své reklamě. Katedrála Notre-Dame je symbolem křesťanské civilizace, protože bez Francie si nemůžeme představit to, co nazýváme křesťanskou Evropou a západem. Jsem velmi rád, že se tato katedrála v duchu pařížského hesla zmítá, ale nepotápí se. Dává nám svým osudem symbolicky najevo, že i tak kulturně a objemově mohutná stavba se dokáže během několika málo minut otřást v základech, a že to stejné se snadno může stát i s naší civilizací.

Věřím, že jednou, podobně jako její mladší pražské sestra povstane jako fénix z popela v celé své nádheře a duchovní síle; jako spolutvůrce civilizace, s níž jsme prostřednictvím svatého Vojtěcha a naší svatovítské katedrály pevně spojeni.

Nakonec, vidím jako více než symbolické, že při podzimních oslavách výročí položení základního kamene dostavby katedrály v Praze bude hlavním celebrantem bohoslužby remešský arcibiskup Éric de Moulins-Beaufort.

Dominik Duka

18. 4. 2019

Sbírka pro pařížské arcibiskupství na obnovu katedrály Notre-Dame

„Arcidiecéze pařížská přišla ve Svatém týdnu o svůj biskupský kostel, kde se měl arcibiskup Michel Aupetit setkat na Zelený čtvrtek se svými kněžími, vést Velkopáteční obřady a slavit Kristovo Zmrtvýchvstání. Církev v České republice soucítí s pařížskou arcidiecézí a chce vyjádřit svoji podporu nejen modlitbou, ale i finanční pomocí,“ říká P. Stanislav Přibyl, generální sekretář ČBK a dodává: „Přestože je tato katedrála vlastnictvím francouzského státu, arcibiskupství se podílí svými sbírkami na její obnově a nyní i na záchraně, a proto je na místě směřovat výtěžek této sbírky pařížské místní církvi.“

Katedrála Notre-Dame je po staletí viditelným symbolem křesťanské víry. Před požárem se díky Bohu včera podařilo zachránit vzácnou relikvii Kristovy trnové koruny, která byla v chrámu Matky Boží uchovávána. Stejně tak se zachovala socha Panny Marie na sloupu u oltáře, před kterou uvěřil v Boha básník Paul Claudel. Zkázou ohně překonal i kříž nad oltářem, který je symbolem Boží lásky, kterou nic nezlomí.

„Paříž má ve svém znaku loď a heslo *Fluctuat nec mergitur* (Zmítá se, ale nepotopí se). Symbolicky může nyní znak města odkazovat na loď katedrály Notre-Dame, která bojovala o svou existenci a tento boj ustála, a totéž můžeme vztáhnout na loďku církve, která se nachází v současnosti na rozbouřeném moři, ale ani přes hříchy a nepravosti jejích členů se nepotopí. To je pro mě obrovské znamení naděje,“ dodává předseda České biskupské konference a pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka.

Číslo konta sbírky na opravu katedrály Notre-Dame v Paříži:
5304779730/2700, variabilní symbol: **910770**

Dary jsou odečitatelné od základu daně z příjmu a dárcům bude na vyžádání vystaveno potvrzení (ekonomicke@cirkev.cz)

Farní charita Vlašim

Program duben 2019

1. 5. 2019 – 9:00–16:30 – Májové slavnosti

Přijďte na kávu do klubovny FCH

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

2. 5. 2019 – 14:00–16:00 – Klub seniorů

Podpora rekordu ZŠ Vorlina

7. 5. 2019 – 9:00 – Univerzita třetího věku – Mytologie

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

7. 5. 2019 – 14:00 – Trénování paměti

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

9. 5. 2019 – 14:00 – Přednáška PhDr. Ireny Lesové

Téma: Rodina – ztráty a nálezy

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

14. 5. 2018 – 10:00 – Jarní setkání seniorů

Mše sv. od 10:00 v kostele sv. Jiljí

14. 5. 2019 – 14:00 – Trénování paměti

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

15. 5. 2019 – 8:00 – Univerzita třetího věku – Geometrie

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

15. 5. 2019 – 13:30 – Univerzita třetího věku – Meteorologie

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

15. 5. 2019 – 17:00 – Workshop – první pomoc

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

16. 5. 2018 – 14:00 – Klub seniorů – Korálkování

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

21. 5. 2019 – 14:00 – Trénování paměti

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

23. 5. 2019 – 14:00 – Klub seniorů – Arteterapie

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

23. 5. 2018 – 19:00 – Folkový klub – Jan Řepka

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

28. 5. 2019 – 9:00 – Univerzita třetího věku – Mytologie

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

28. 5. 2019 – 14:00 – Trénování paměti

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

29. 5. 2019 – 8:00 – Univerzita třetího věku – Geometrie

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

30. 5. 2018 – 14:00 – Klub seniorů – Panenky Kiwanis

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Vlašim, Husovo nám. 46, Vlašim, 258 01; <http://www.farnostvlasim.cz>, e-mail: vlasim.fara@seznam.cz
Příspěvky do časopisu se přijímají na adrese Smetanova.D@seznam.cz,
Klara.Vondrackova@seznam.cz

Vychází 10x ročně, uzávěrka 15. dne v měsíci. Náklady na tisk: 8 Kč

Tisk: Karel Pazdera, Pod tratí 1511, Vlašim